

شاعر نسوان

1

ویسٹ ایشٹر اکٹھ ہم جا بی عالم

卷之二

ماہی سکیم ار طبع د تو نزیع مشود

۱۴۲۶

ما خون کم و راه خپور کم انجو که از ز خارف دنبی پی بودست که در میان مکاری و سرمه دلخواه
محی حضرت و قشیری بند که نهاده ز است کنیده بنت شب و مرد ز آرام گرفت است
از ز خارف را می گردانند خلاصه اینکه از ز خارف و بروز مادری این میشه فکران این باشد که
در میکده سگیری از هنوز وضمنا میکنند بعضا اسکان از هر عین و از هر طبقه نه کمال
کمال اند بلکه از اینکه مثل سازن اس اگر خانم و سگیری میکنند بنت فریز میگذرد
شما امید بنت از هنوز درسته هستید که قبل میکنند و آنکه هر قدر بکدان اتفاق
افتد و قشیری بنت اینکه از ز خانم ببرد باید بنت و شش بگز آز قبول میکنند

از زیارات مبارکه حضرت محمد انتهاء
الله عز وجله صاحب حز خدا نموده این لارن لرته بور شاهان بیان من غذایه چه کنم
از برای انسان وارد آیند پس از این سرتیکت سرچ برخورد از ده کمی برای هر ده دنگ از زر ای
انسان بقیه بیاند از تریست آنچه فان آنچه است محبت آنچه است را که علم است
که بیشتراید و لذتگیری از زر برای انسان اخیر این من بعد از ذکر بر شاهزادی اصحاب حق آن قبیل
آنکی مستنده چه ایندیمه من بعد از ذکر یعنی برگشتن انتصاف افایم ول و حاذرا و ارش
برخورد سلطنت اجیره شکل یکننه قدر اینچه است را بده یعنی که حال مبارک در خوش

۱۰

و دروده قدر این ناج مایه اند هزار مشرب خلی عظیم است اگر قدره به اینه بچشت
اگر قدر دانه شنود اضافه و حلام است اگر چنین سروشی با آلاسی هالم دنیا
بسهورات نهایه بعد و میشی این سب ذات بکری است بینظیر کی خلیه اینیز بست
سب ذات اینیز بست فیضی اینیز بست سب ذات مردیه بست عزت هنر که در دو زن
ارض شش بر اب چنان که سیز ماچه که راب بقیه بجهه الطیان مادیخی اذ ایانه ام ایجهه
شیعیان سیدنا پدر که سراب از دور آسب می جنی بگوشی نام پرسی و فتنیکه برسی میعنی
آنکه آب و جود ندارد بقول این سید و کانه برق آن را مجی نهیعه دکاره میگشند
تصدیق این است که عزت ایندم شرک و سلطنت بیجام و لذت از توخت اینام
مشل بر قریب اینه که بزند و فردا خانوش شد و مشل اینکه این بر قریب و جوده ذات
اینیز بست بگزیده و اما سواب اکبه و حق احیانی همال مبارکه ایهای لیلیه میگشند
این یکی راه صواب پردازی و گویی این آنگه بطری حقیقت داشته است همچو که علیه
این بیت است افت شرس ای و دین دشنه ایهای عیون نهیعه دانه بست بگزیده
که او اکب اسدف تا همها ازول و عرب بکرد و اما که بمردیه اینکه در حق ای ایهای
مدمن عزت ایهای خوب بملکه این چه سه بیتی است که در فیض بخودی داده ازین
پنهانگار پنهانه برو سلطنت از بسته که در فیض بخودی داده ازین
چیز حقیقت داده ایشان بگزیده و عیون ایشان سریعی دلایل و مسلطان بین هر کجاه تریت
اعلم ازین نه اگر قدره اینه بدهیم و زدنی در عالم و جود اعلم و زان نه اگر قدره اینه بدهیم
آشیانه ایشانه ناصح در آنکه در محظی ایهای نشود و ناگردد آن آوارهایی بزسته

میگردد هم خود را بسته نموده ایمان بزم حمد و شکر میگذرد که این مواسات که گذشتگذرن موارد باشد و مادرت خواه بود از دیرزد در عالم خفت ارسی صفت از تعویم و تنشیط عرضه شد که غلب باخترا مواسات بگشته خسرو از ابرازی غنیماً محظم ازین پیشواد که آنها را خاک و تمیه اهلها نموده و مادرت از هست که بخواه سبب انتقام عالم و ترقی ام است و از هست اخویه و مهنده باشند و فخر اینبلو دلیل پاشنه در همان و قیقد آنچنانچه علم شد که کدو سپه و فیضه را خلیع علم شد که عدم نباشد و از زنگی بگرد و دست آفرینش خود را قات مردم را از گوربردن بسیار در دند و میخوردند و مردم از گز سلگی در کوه راه اسراره جهان را آشنا شدند و در مرثیت آری شناده که بدر عالمی رسید فرق آن عالمی را گیرد و تبهش سلطان الشهداء گذاشت که فوز را جایب گردید و اینکه رهبت برخان گشته عالیته را تصور است رکابیت و لفیقیه بر راهه نداخانه است که فربت بالعلی خود فحیض آن رفت بنی ایوان و شاهزاده همان بعده که چهاری سیدادند گشتن اول آنچه و اتفاقه ایوانی خود کامل شد و میخورد فوق کمال زیست عیم لذت اینی رسید و این فضل تجیه سیدادند و بهمه هشیخ پیغمبر میگردند که خیال خودشان بین شب بسیار که عرضت و تصفیه انکار پیوسته برزد و این رفعه صورت گردد و بیانات شاگردانه و مکمله پیروان بیرون مقدمه میگیرند که فوز را جایب گشته که جهان را بر سر کشیده و بجزی فرشت سلطان الشهداء اینها گذاشت گنیز را جایب متعاقب چشم ایمان را که را بیان آن اقدام و ایمان میخوردند و دیده است آنقدر این اوقس و دیمچه و سائل آن چنین ایامی خوب است و اه ای ای چه خوب است بایه جبده که و خذل که اگر موافق تمدن و حقیقت میگردد و رهبت آن در بخشش فردیز فتحه فلز است که آه است و اور است بچنین امری بسیار دلش خوش است که احمد عده مرفق پیغمبر ایمان شد که بگذشتگذرن مادرت خواه بود از دیرزد و احمد عده مکن بعضاً گذشتگذرن میگذرد در فرق آن میزگایه و مذهب پیغمبر را فرادی کا خلقنا کم اول مرغه و ترکم دیمیره و این خود را نمیگردند چند میگذرد

ج

شماره ۲۰

ج

شانزدهم

پهانی پس شبهه نیز ناخواهد کرد تا پدر و مادر و فروع موظفو نهاد او باین درست
و باست درید و مخاطره میگشت تا این گفت که حضرت راه است که حضرت راه است
فقط مخلصه برخواهد زرده نماید و مخون اخلاق رحایی و خشائل و کمال از این راه است
بیش و بکند و بعنی شسته جل که باید قل کم من عذر نماید و کل نسبیاً را آنند بگیرن از این
و این تفااید و فروع و فرض میگیرند خود خد هر چیزی را سهیست که برای خشم عداوت است آن دام
و خذ خزون و نزیرایی فنا غفت و بورده است و ضعی گردید و شفیع در دهست
قشر است در عالم فراز که برای میغفت و بورآن مکون شده است و وضعی میسر داشت خوبی و معین و فرجی غفت
آن تفااید و خود و سوارق شخصیات و هنای خاست شتری است و چون شفیع است چنانچه میگیرد که مخونه و نعایسان باهم متفق و در این سیاست
وقایم و معاذر و بکنند گفت لذت از این دهد و فرغ برای این گذشت و بگزین شنی و پیشنه
و بنده میگویم دوز تغییر کار و درجهش بعد است پروردگار در دیده است در فریبت از این
دوستی و دلخواهی سبیل و زنگی میگوید و در این میان این روزهایه خود را مقصود است
و چون فراموشی میگیرد این روزهایه خانواده ای این نزد است مگر این از این دلایل
برای فراغت و عادت بوده ولی تجسس ایام در صورتیکه تکش ایام در عالم ایام چنان
حضرم بخای سیع ذیلاً و بخی مکرر از این دلایل را خصوص چنست برل خود را
نورهایی از مکرری نهاده و فرمی داشت میگفت میتوانیم این را در این راه را بگیریم

شماره نهم

چشم خیز

مازندران

دین و مذاہست	اعلات	بندوں سے دیانت پر کبینت حکمرانی و فراہنگ کی رہبہ رہن، بیڑو، اسماہ و مصادر اور دین، رہن، اخلاق اور طبیعہ و مسائیں تحریر اٹھار و منصب اعلاق
افغانستان از جمیع ترقیات رکن از رعن را لے گا ایش بکین مقصہ تھا اس کے برپر ان بدلنے کے آن منہش و تکثیر شدہ عیاہ		